

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 129.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

γαυμάζω πῶς πνὲς ἰδὸν μὴδ' αὐτὸ τῶ-
 ποτὰ καθ' ἑαυτὸς εὐδία ἐκδρῖν, ἀλλὰ
 πολλὰν γέροντες ὀργισμάτων, ἔμνη
 ἐν τοῖς ὑπὲρ τοῖς τετάρτοις ὀφείλοντες,
 ἀπὸ τῆς ἐξ ἡμετέρας Ζωσιμῶς ὀφείλουσιν,
 ἕτα βίω ὡς φῆς, σκαδαλιζῶντος,
 γέροντας τῆ ἰερωσύμῃ τῆ τοῦτον ὁ
 βασιλεὺς ὑψηλοτέρῃ ἑπιπιδύσῃ ἐ-
 πολμισαί, καὶ ζήμασιν ἂν ἴσθαι
 ὀργισμα, ὁ μὴδὲ μετὰ πολλὰν ζή-
 ματων κατὰ δεξιάσθαι ἐξελῶ τοῖς τῆς
 ὄντας, ἀλλ' ἴσως τα καθ' ἑαυτὸς ἀγ-
 οῦσῆτες, ἔμνη τῶ καλὰς ὄντι τῆ
 ἔξωθεν εἰ ὑδρῶ ἀκολουθήσαστες, τῶ
 γὰρ σταντὸ. ἀγνοῦσῆτες δὲ καὶ τῶ
 τῆς ἰερωσύμῆς ἀξίαν, ὅτι πρὸς τοῦτον
 ἔμνη τῶ κινδύνων ἔχει, νομίζοντες ἀρ-
 χὴν ἀναμ ἀνεξέτατον, ἀλλ' ἔλευτῆ-
 ραν ὑπεύθυνον ἐνεχεύσασαι ὀργισμα-
 τῶ ἀβάτῳ αὐτοῖς ἐμὰ ὀφείλουσι.

igitur hæc ita sunt, magnopere miror, quo-
 nam pacto nonnulli, qui cum ne hoc qui-
 dem ipsum præstiterunt, ut rebus suis rectè
 consulerent, verùm multis peccatis sca-
 teant, ac ne in subditorum quidem classe
 collocari debeant (quo in numero Presby-
 ter quoque Zolimus est, cuius vita & mo-
 ribus offensus ad me scripsisti) tamen ad
 sacerdotium, quod regno vsque adeò su-
 blimius est, proflire, ac rem, quã ne cum
 multis quidem pecunis, cum tales essent,
 accipere oportebat, pecunia emere mini-
 mè dubitarint. Verùm fortasse ipsi se suam
 vitam ignorantes, ac ne huic quidẽ, quod
 rectè ab externis hominibus dictum est,
 Nosce teipsum, obtemperantes, atque etiã
 sacerdotij dignitatem minimè agnoscẽtes
 (nempe quod magnitudini suæ par peri-
 culũ habeat) illudque existimantes, sacer-
 dotium imperium quoddam esse ab omni
 censura immune, non autem prouinciam
 reddendis rationibus obnoxiam, negotiũ
 huiusmodi aggressi sunt, ad quod ipsi nul-
 lum aditum patere oportebat.

Ἰσιδώρῳ Διακόνῳ. ρκη.

Isidoro Diacono. 128.

Εἰ καὶ μὴ ἀξίαν, ἂν εἰς τὸν δεσπότην
 Χριστὸν ἔδρασαν, ἔδοσαν ἐν ταύτῃ διήλω
 Ἰσδαίοι, ἔδοσαν γὰρ ὅμως, ἀ γὰρ ὡς
 Διαφωξόδον ἔδρασαν, φήσαντες,
 Ἐὰν ἀφ' ὧν αὐτὸν, ἐλευσὸ ταῖοι ῥο-
 μάνοι, καὶ ἀρῶσιν ἡμῶν ἐν τῷ πόλιν
 καὶ τὸ ἔθνος, ταῦτ' ἐπαδὴν ἔσραξαν,
 ἔ διεφυρον. τῆς γὰρ πέλειας αὐτῶν
 ἀλλήλων ὑπὸ ῥωμαίων, καὶ τῶ ἰαοῦ
 καὶ ἀμαρῆτος, αὐτοῖ ὡς ῥωμαστῆρας
 πνὲς ἔδραπέται, ἀπμοῖ τε καὶ ἀλῆ-
 ται σαταχὸς διασπαρῆσαν. δώσουσι
 δεκάκτισ τῶ ἀξίαν. μὴ ὀφειλόντες
 γὰρ τῶ φιλανθρωπίαν, ἐῖς τῶ τῶ
 ἐξέστη, ἥς κατὰ ταῦτα πᾶσαι βρα-
 χύαν κελήφασαι.

Etiã Iudæi, pro his, quæ aduersus Do-
 minum Christum perpetrarunt, haud sa-
 tis dignas hic pœnas dederunt: at tamen
 dederunt. Nam ea, quorum fugiendorum
 causa ea perpetrarunt (dicentes, Si dimit-
 timus eum, venient Romani, & tollent lo-
 cum nostrum, & ciuitatem & gentem) ea
 inquam, posteaquàm hæc designarunt,
 haudquaquam effugerunt. Ipsorum enim
 vrbe à Romanis capta temploque euerso
 ac delero, ipsi velut verberones quidam
 serui & fugitiui atque erronei, passim toto
 orbe dispersi sunt. Atque etiam in futura
 vita meritas pœnas dabunt. Nam quia be-
 nignitatem minimè agnouerunt, poten-
 tiam cognoscent, quam hic quoque non-
 nulla ex parte degustarunt.

Τῷ αὐτῷ. ρκθ.

Eidem. 129.

Τῷ ὑπὸ λύπης ἑξαπλοῦδιον
 ἰσχυρῶ ἔδρῃ ἔπε ὑφ' ἑαυτῶν δυνάται.

Animum mœrore oppressum & proffi-
 gatam nihil perinde oblectare potest, ut
 No ij

Dei memoria. Atque hoc est quod ex me scire voluisti, Renuit cōsolari anima mea: Memor fui Dei & delectatus sum. Quem admodum enim mulieris illius cruento profluvio laborantis morbus, qui nec exinaniri, nec à medicis tractari ac sedari poterat, temporis puncto depulsus est (ca enim simbriam tetigit, Christus id passus est, ac morbus profugit:) sic etiam humana mœstitia consolationem propellens, ut cui nihil solatij adhiberi queat, ad solam Dei recordationem facillit & euanescit.

Hermogeni Episcopo. 130.

Cū Scriptura sacra de Salvatore verba facit, ὁ sacrum caput haudquaquam pugnatia docet: verūm cuique rei, quod proprium atque cōgruum est, tribuit. Partim enim ad diuinitatem spectat, partim ad assumptam humanitatem, partim denique ad voluntarias perpeffiones. Lucem quippe veram eum, & gloriae splendorem, ac paternae substantiae figuram esse dixit: primum ob essentiae claritatem: alterum ob aeternitatem, vel, ut rectius loquar, coaeternitatem: postremum ob substantiam, & quia veris & germanis notis ornatus est. Nam nec splendoris vocabulum minimè subsistens quiddam esse existimetur, figuræ atque characteris vox substantiam confirmat. Rursum speciosam forma præ filiis hominum, atque item speciosum in stola sua eundem vocat, propter diuinam & lapsus omnis expertem assumptæ humanitatis virtutem. Postremò non habentem speciem neque decorem, duplici de causa: altera, quoniam herili forma occultata seruillem ostendit: altera, quia in eo supplicio, quod voluntariè ac spontè subiit, nullum non cōtumeliæ genus excitatum est. Pendebat quippe in patibulo, meridiano tempore, atque in metropolitana vrbe, ac maximo festo, in quo neminem fuisse verisimile est, qui nō interesset. Quinetiam alijs cauillis in eum ludebant, alij sannis eum impetebant, alij probris lacerabant, alij acutum offerebant, alij contumeliis

ὡς ἡ θεία μνήμη, καὶ τὸ ἔστι ἀρετῆς ὁ ἄνθρωπος ἡλθὼν μὲν, ἀπὸ τῆς ἀρετῆς τῆς θεῆς, καὶ ἐφ' ἑαυτὸν ὡς ἄνθρωπος ἀκένωτος, καὶ δυσμεταχείριστος ἰατροῖς, τῆς ἀμφοτέρων πάθος, ἐν ἀκραιφύροισι ἀπὸ τῆς ἀπληθείας. ἢ μὴ γὰρ ἦλθετο, ὁ δὲ ἡμεῖς ἔχομεν, τὰ δὲ ἐδραπέτευσε, ἔπειτα καὶ ἡ λύπη ἡ ἀνθρώπινη παρελθόντων ἀποστρέφεται, ἅτε πάσῃ ὡς ἀμυθία δυσμεταχείριστος, ἔπειτα τῆς θείας μνήμης μόνος ῥαδιῶς οἴχεται, καὶ εἰς τὸ μὴ ὄν χωρεῖ.

Ερμολόγι ἑπισκοπῶ. ρλ.

Οὐ τὰ πάντα ἐαυτῇ, ὁ ἱερεὺς κεφαλὴ, δογματίζει ἡ θεία γραφὴ περὶ τῆς σωτηρίας διδάσκουσα, ἀλλ' ἐκάστῳ ἀνάγκη τὸ οἰκτεῖον καὶ ὁρῶν νῆμι. τὰ μὲν γὰρ περὶ τὴν θεότητα βλέπει, τὰ δὲ περὶ τὴν ἀνθρώπινην, τὰ δὲ περὶ τὴν ἐκούσια πάθος. φῶς μὲν γὰρ αὐτὸν ἀληθινὸν εἶπε, καὶ ἀπαύγασμα τῆς δόξης, καὶ ἀκτὴν τῆς πατρικῆς ὑποστάσεως, τὸ μὲν ἄλλο τὸ φαιδρὸν τῆς οὐσίας, τὸ δὲ ἄλλο τὸ αἰδίου, μᾶλλον δὲ σωαίδιον. τὸ δὲ ἄλλο τὸ ἐνυπόστατον, καὶ ἄλλο τὸ γνησίως καὶ ἀκτὴν εὐμετρεῖται. ἵνα γὰρ μὴ τὸ ἀπαύγασμα ἀνυπόστατον νομισθῆ, ὁ καὶ ἀκτὴν τῆς ὑποστάσεως ἐξομῶνται. ἀρῶν δὲ ὡς τῆς ἕως τῆς ἀνθρώπων, καὶ ὡραῖος ἐκτολῆ, ἄλλο τὸ ἀνθρώπων ἕως ἐκτολῆς ἀρετῆς. οὐκ ἐχόντα ἕως ἐκτολῆς, δουρὶ ἐκτολῆς, ἐνὸς μὲν ἐπειδὴ τῆς δεσποτικῆς μορφῆς κρύψας, τῆς τῆς δούλης ἐπεδεικνυτο, ἐπεὶ δὲ, ἄλλο τὸ ἐκ τῆς πάθους, ἔκτουσας ὑπέκεινται παρὰ παροῖναι κενῆς. ὁ κρέματο γὰρ ἐπὶ τῆς ἱερῆς, ἐν ἡμέρᾳ μέση, καὶ ἐκ μιντοπόλει, καὶ ἐκτολῆς μερίτης, καὶ ἐκτολῆς εἰκὸς τῆς ἀποφθίτου, καὶ οἱ μὲν ἐκτομῶδου, οἱ δὲ ἐκτολῆς. οἱ μὲν ἀνείδιζον, οἱ δὲ ὄξος περὶ σφαιρον. οἱ μὲν ὑβρίζον, οἱ δὲ λόγῳ τῆς πλεονεξίας ἐκτολῆς. καὶ περὶ μὲν τῆς συσταταγέοντας